

BRAULI MONTOYA

FASES D'UNA CONEIXENÇA

Vaig conèixer el professor Antoni Maria Badia i Margarit quan vaig arribar a la Universitat de Barcelona a cursar l'especialitat de filologia catalana, que encara no existia al Centre d'Estudis Universitaris d'Alacant d'on jo procedia. Era el curs 1978-1979 i ell explicava una assignatura que es deia «Orígens del català». Alhora, Badia exercia ja el càrrec de rector, motiu pel qual, segurament, vaig tenir poc contacte amb ell.

Uns anys més tard (1985), i des de la nova Universitat d'Alacant, el meu director de tesi, Francesc Gimeno, el reclamava per a presidir el tribunal que, si tot anava bé, havia d'atorgar-me el títol de doctor. Aleshores ja vaig poder iniciar una relació amb «el mestre». En el transcurs de l'acte acadèmic, alguns dels altres membres del tribunal, que precediren Badia en l'ús de la paraula, em van considerar «agosarat» a causa d'una hipòtesi que jo plantejava al treball. Quan va arribar el moment de la intervenció del president —sempre recordaré aquesta sensació d'alleujament—, ell, que parlava des de la seua major edat, experiència i autoritat, va dir que tothom és

agosarat de jove, que ell mateix ho havia estat i que així és com avança la ciència. Cal tenir en compte que aquella defensa del jove doctorand era més valuosa pel fet que la hipòtesi en qüestió entrava en contradicció amb alguns dels postulats defensats pel mateix Badia als seus treballs. Val a dir que aquesta actitud científicament oberta és la que ha caracteritzat el mestre de la filologia catalana en totes les polèmiques que ha sostingut amb altres col·legues. No em sorprèn ara, vista des dels anys de reflexió, però això no m'impedeix de continuar manifestant el més pregon reconeixement en qui va dipositar la seua confiança en el treball d'un jovençà agosarat. Aquella jornada acadèmica va acabar bé per a qui açò escriu i es va veure coronada, com és de «compliment obligat», amb un arròs a banda, al qual Badia va fer els honors corresponents.

Després d'aquell episodi, totes les trobades amb el professor Badia han romàs enregistrades en la meua memòria: la tesi d'Àngels Massip a la Universitat de Barcelona (i el dinar posterior a ca la Maria: 1991), els col·loquis de l'AILLC a Palma (amb la seua estimada Maria, encara lúcida: 1997) i a París (2000), i els doctorats *honoris causa* a les universitats d'Alacant (2002) i València (2003). En totes aquestes ocasions he pogut constatar sempre un científic inquiet i incansable i una persona de tracte correcte i agradable. Des de fa poc més d'un any (juny de 2002), els contactes han començat a sovintejar i s'han «institucionalitzat» a la Secció Filològica, on no deixa de sorprendre'm cada mes un Badia enormement participatiu i feiner, amb una energia fora mida que ens fa tirar avant a tots els altres i que, a mi en particular, em fa dir des del meu interior «en ser gran, vull ser com ell». Gràcies per tot això, doctor Badia.